

KRYŽIAUS KELIAS

Tikėjimo kelias – šviesos kelias

Ižanga

Tarp „Tikėjimo ir Šviesos“ narių neabejotinai daugiausia kančios ir skausmo patiria tėvai. Bendruomenėse išgyvenama draugystė suteikia jiems didžiulį palengvinimą, tačiau dar didesnė paguoda yra Jėzaus, drauge su jais nešančio savo kryžių, palydėjimas. „Tikėjimas ir Šviesa“ gimė 1971 m. Lurde velykinio tridienio metu, todėl puikiai žinome, kad Kristaus Kančia ir Prisikėlimas yra du vienas nuo kito neatskiriami įvykiai. „Dievas dabar sutaikė [mus] jo žemiškojo kūno mirtimi, kad pasirodytume jo akyse šventi, tyri ir nekalti“ (*Kol 1, 22*).

Šis Kryžiaus kelias yra Vilties kelias, kad mes visi – bičiuliai, tėvai, draugai, kapeionai – paimtume savo kryžių ir sektume paskui Jėzų į Golgotą, būdami tikri, kad kartu su Juo išgyvensime mirtį ir prisikėlimą. „Dabar aš džiaugiuosi savo kentėjimais už jus ir savo kūne papildau, ko dar trūksta Kristaus vargams dėl jo Kūno, kuris yra Bažnyčia“ (*Kol 1, 24*).

Kiekvienoje stotyje pateikti liudijimai dažniausiai atspindi realias situacijas (kai kurių liudytojų vardai pakeisti).

Ghislain du Chéné

Versta iš „*Chemin de Croix. Chemin de foi, chemin de lumière.*“ Foi et Lumière international
Iš prancūzų kalbos vertė Eglė Perrin

Iliustracijos: Marijos de Faykod skulptūros *Kryžiaus Kelias*, Lurdas
www.m.musee-de-faykod.com/pages/chemin-de-croix.html

© Asociacija „Tikėjimas ir Šviesa“, 2018
www.ts.lcn.lt

© Foi et Lumière international, 2016
www.faihandlight.org

Jėzus nuteisiamas mirti

*Būsime tėvai susiduria
su priešgimdyvine diagnoze*

*Žiūrėk! Šiandien padėjau prieš tave gyvenimą ir gerovę, mirtį ir pražūtį.
Rinkis gyvenimą, kad tu ir tavo palikuonys būtumėte gyvi (Įst 30, 15. 19).*

*O Pilotas dar kartą išėjo laukan ir kalbėjo žydams: „Štai išvedu jį jums, kad
žinotumėte, jog nerandu jame jokios kaltės“. Taigi Jėzus išėjo laukan su erš-
kėčių vainiku ir purpurine skraiste. Pilotas tarė: „Štai žmogus!“*

*Aukštieji kunigai ir jų tarnai, pamatę jį, ėmė šaukti: „Ant kryžiaus jį,
ant kryžiaus!“ Pilotas jiems sako: „Jūs imkite ir patys nukryžiuokite! Aš
nerandu jame kaltės“ (Jn 19, 4–6).*

Ligoninės automobilių stovėjimo aikštelėje, praėjus savaitei nuo išgirstos siaubingos diagnozės – vaikelis turės Dauno sindromą, – prieš pateikdami savo sprendimą gydytojui, būsime tėvai tarėsi tarpusavyje.

– Tai yra mūsų bendras sprendimas?

– Taip, pasakysime, kad norime jį pasilikti. Vakarykštis susitikimas su mažąja Marija atskleidė mums visai kitokį Dauno sindromo suvokimą ir jis visiškai skyrėsi nuo medikų pranašauto vaizdinio, kurį taip sunku pakelti, atrodytų, jog jie norėjo mus atkalbėti. Tuo tarpu Marija buvo tokia laiminga ir tokia švelni! Ji bendravo su mumis tarsi su senais draugais.

– Vadinasi, tai ne kūdikis, kuris pasmerkia mus mirčiai. O aš tarsi per jį norėjau pasmerkti tokius vaikus kaip Marija, kurioje nebuvo jokio pasmerkimo ženklo. Mus greičiau nužudys profesinė ambicija, troškimas savo gyvenime viską kontroliuoti, savo silpnumo nepriėmimas...

Šie jauni tėvai susikibę rankomis ryžtingai nuėjo pateikti savo sprendimą. Jie džiaugėsi, kad tuo metu lijo – mažiau matysis gausiai išlietos ašaros...

*Melskimės už visus jaunus tėvus, susiduriančius su negailestinga vaikų neįgalumo di-
agnoze. Jie jaučiasi ištikti didžiulės negandos ir yra verčiami skubiai priimti nežmogiš-
ką sprendimą. Viešpatie, meldžiame, kad šiomis skausmo akimirkomis jie rastų tikrų
draugų, dovanojančių šilumą ir gailestingumą, džiaugsmą ir viltį.*

Jėzus paima nešti kryžių

Šokas, gimus negalią turinčiam vaikui

Jėzus pasakė visiems: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada savęs, teneša savo kryžių ir teseka manimi. Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras, o kas pražudys dėl manęs savo gyvybę, tas ją išgelbės“ (Lk 9, 23–24).

Ką tik gimė Jonas. Jis smarkiai rėkė. Akušerė išsinešė jį nuprausti bei aprengti. Nusprendę nepaklaudyti daugelio „gera linkinčių“ patarimų atsisakyti šio vaikelio, tėvai nerimastingai žiūrėjo į tą, kurio laukė su džiaugsmu ir nerimu. Vietoj akušerės grįžo slaugytoja, kuri be jokių ceremonijų padėjo vaikelį ant mamos pilvo sakydama: „Patys norėjote savo dauniuko, štai jis!“ Tėvai nieko neatsakė, tačiau jų akyse pasirodė ašaros. Tėtis suspaudė žmonos ranką tarsi sakydamas: „Nesijaudink, aš čia.“

Gydytojas, kuris visą dieną lankė šeimą, vakare užėjo paskutinį kartą. Jis ilgai apžiūrinėjo Joną, patvirtindamas tėvams jo negalią. Jie įdėmiai klausėsi, baimindamiesi dar vienos nemalonios pastabos... Tačiau gydytojas pasielgė priešingai: paėmė Joną į glėbį, o po to labai atsargiai padėjo jį atgal į lopšį. Ilgai žiūrėjęs į jį, švelniai ištarė: „Lik sveikas, Jonai, gerai išsimiegok. Esu tikras, kad gyvenime būsi labai laimingas, tėvai puikiai tavimi pasirūpins.“

Tėvams tai buvo antrasis šokas per šią ilgą dieną, tačiau šįkart tai buvo džiaugsmingas netikėtumas, leidęs suvokti, kad jie patys neturi negalios, tačiau turi misiją – padaryti savo sūnų laimingą. Galbūt vis dėlto jie pajėgs panešti šį kryžių!

Melskimės už slaugytojus, kurie neša didžiulę atsakomybę už vaikų, gimstančių su negalia, priėmimą. Tomis akimirkomis tėvai būna ypač pažeidžiami, jiems reikia pastiprinančių, neįžeidžiančių žodžių. Viešpatie, meldžiame, kad tomis aplinkybėmis slaugytojai elgtųsi tinkamai ir atrastų žodžius, kurie palengvintų bei padėtų pasijusti geriau.

Jėzus parpuola po kryžiumi

Tėvo sunkumai

Guliu kniūbsčias tarp priešų lyg ryjančių liūtų; jų dantys – ietys ir strėlės, o jų liežuviai – aštrūs kalavijai. Parodyk savo didybę aukštai danguje, Dieve, ir savo šlovę visai žemei! (Ps 56, 5–6).

Pranciškus turi viską, kad būtų laimingas – gerą darbą, gražią šeimą. Tačiau paskutinioji jo duktė turi sunkią negalią: ji nemato, nekalba, nevaikšto. Todėl Pranciškus labai nelaimingas, negalėdamas susitaikyti maištauja ir kankinasi neviltyje. Jis ima vengti namų, draugų ir nutraukia visus ryšius su Dievu.

Kai vieną dieną parapijos jaunuoliai atvyko į jo namus, norėdami pakviesti Sabiną praleisti savaitgalį su jais, jis smarkiai užtrenkė duris jiems prieš nosį ir garsiai surėkė, išreikšdamas savo kančią: „Negražu šitaip tyčiotis iš mano dukters negalios!“

Kai tas pats jaunimas atvyko dar kartą paprašyti to paties, jis galiausiai juos priėmė, ir buvo labai nustebintas, kai išvydo po savaitgalio grįžusią Sabiną, kurios veide švietė didžiulis perregimas džiaugsmas!

Todėl jis nusprendė susitikti su šia grupe jaunuolių, susirenkančių kartą per mėnesį parapijoje, ir tokiu būdu atrado „Tikėjimo ir Šviesos“ bendruomenę. Tai buvo didžiulis, neapsakomas atradimas! Jo duktė Sabina geba dovanoti džiaugsmą esantiems šalia, kurti draugiškus santykius su kitais, spinduliuoti Dievo meilę! Dievo, kurį jis kaltino žiaurumu ir gausybės negandų sukėlimu! Jo duktė Sabina ištiesė jam ranką, kad galėtų pakilti ir sugrįžti prie artimųjų meilės, kurios niekada neturėjo palikti!

Melskimės už proto negalią turinčių vaikų tėvus; didžiulė kančia verčia juos užsidaryti ir atsiskirti. Viešpatie, meldžiame Tave, kad savo gyvenime jie rastų draugų, kurie padėtų jiems pakilti ir patirti tikros draugystės ryšius.

Jėzus susitinka savo Motiną

*Mama džiaugiasi
bet kokiais mažais dalykais*

„Kas gi mano motina ir kas mano broliai?“ Ir, ištiesęs ranką į mokinius, tarė: „Štai mano motina ir mano broliai! Kiekvienas, kas tik vykdo mano dangiškojo Tėvo valią, yra man ir brolis, ir sesuo, ir motina“ (Mt 12, 48–50).

„Tikėjimo ir Šviesos“ piligrimystėje Lurde Madlena dalyvavo drauge su negalią turinčia dukra Džiuljeta, gulinčia neįgaliojo vežimėlyje. Ji kartu su kitais bendruomenės pilgrimais laukė eilėje, kol galės patekti į Masabielės grotą. Šios džiaugsmingos minios viduryje atsidūrė žmogus, kuris atrodė itin nustebęs dėl tokio susibūrimo ir kad žmonės, turintys akivaizdžią sunkią negalią, skleidė tiek daug džiaugsmo. Galiausiai, jis išdrįso juos užkalbinti ir kreipėsi į Madleną:

– Laba diena, panašu, kad jūs priklausote šiai grupei. Matau, kad jai taip pat priklauso daugybė negaliųjų vežimėlių?

– Taip, esame „Tikėjimo ir Šviesos“ bendruomenė, apie 15 000 piligrimų iš viso pasaulio, atvykusių padėkoti Marijai už „Tikėjimo ir Šviesos“ dovaną.

– O už ką galima dėkoti, kai turi neįgalų vaiką, kaip jūs pati?

– Paaiškinsiu jums, už ką dėkoju aš, tačiau kiekvienas čia esantis žmogus taip pat atrastų, ką jums atsakyti. Prieš dešimt metų atvykau čia, į Lurdą, ir paskyriau Marijai ypatingą maldą: troškau, kad mano duktė, kuri niekada nesišypsojo, galėtų išreikšti nors dalelę jausmų man, kuri diena iš dienos ja rūpinasi.

Vyras pasilenkė prie Džiuljetos ir buvo apdovanotas nuostabia šypsena! Labai paliestas, jis atsakė Madlena:

– Matau, kad jūs buvote išklaudyta!

– Taip, pone, ir atvykau šiandien padėkoti Marijai ir paprašyti, kad ir kitiems ji padarytų tą patį...

Viešpatie, meldžiame, kad tėvai, kurie turi tokį didelį tikėjimą, jog prašo vien tik mažų dalykų ir dažniau meldžiasi už širdžių, o ne kūnų išgijimą, savo tikėjimo liudijimu padėtų suprasti, jog Dievas apsireiškia tikrai per neturtą, silpnumą ir trapumą.

Simonas Kirėnietis padeda Jėzui nešti kryžių

Draugų maldos bendrystė

Tada, išvaręs visus, jis pasiėmė vaiko tėvą ir motiną, taip pat savo palydovus ir įėjo ten, kur vaikas gulėjo. Jis paėmė mergaitę už rankos ir sako: „Talita kum“; išvertus reiškia: „Mergaite, sakau tau, kelkis!“ (Mk 5, 40–41).

Dauno sindromą turinti penkiolikos mėnesių Elžbieta ėmė prabudinėti. Slaugytoja nedelsdama ją apžiūrėjo, norėdama įsitikinti, ar viskas gerai. Ji nurimo, pamačiusi, kad monitoriuose žiba žalia lemputė, o mažoji Elžbietos širdis plauka normaliu ritmu. Šis organas neplakė dvi, tris valandas, kol jį operavo chirurgas, atlikdamas didelio kruopštumo reikalaujančius veiksmus! Tokios tikslios operacijos metu kraujas Elžbietos kūne cirkuliavo dirbtinio vamzdelio pagalba. Operacijos pabaigoje chirurgas iš naujo įstatė širdį į krūtinės ląstą ir nedidelio elektros šoko dėka ji vėl ėmė plakti.

Dabar tėvai galėjo įeiti į palatą, kurioje laukė jų duktė. Ji jau buvo nubudusi ir pasitiko juos drovia šypsena. Po ilgos operacijos atrodė dar šiek tiek baikšti ir buvo matyti, kad, nepaisant leidžiamų analgetikų, ji vis dar kenčia skausmus.

Visą šį ilgą rytą, kol Elžbieta buvo kvalifikuotų chirurgų rankose, tėvai nesėdėjo nuleidę rankų: intensyviai meldėsi, dalyvavo Mišiose... net du kartus! Pakviesti jungtis į bendrą maldą, visi tėvai ir draugai vienijosi bendrystėje. Galėtume sakyti, kad chirurgo, nors ir paties didžiausio eksperto, ranką vedė kažkas kitas... Net ir po kelerių metų patikros rezultatai liko tokie pat puikūs, o Elžbietos širdis ir toliau tvarkingai plakė!

Meldžiame, Viešpatie, kad šeimos, kuriose vaikai kenčia nuo negalios, visuomet jausytųsi palaikomos draugų malda; kad malda visuomet būtų pasiruošusi ištiesti pagalbos ranką nelaimės ištiktiesiems, o šventųjų bendrystė taptų tikra atrama ir nusiramino šaltiniu.

Veronika nušluosto Jėzui veidą

Liudijimas nuotraukomis

Žiūrėkite, kad nepaniekintumėte nė vieno iš šitų mažutėlių, nes, sakau jums, jų angelai danguje visuomet regi mano dangiškojo Tėvo veidą (Mt 18, 10).

Ana, turinti lengvą negalią, tądien turėjo kalbėti moksleiviams. Ji buvo gerai pasiruošusi šiam liudijimui. Draugai prašė gerai artikuliuoti, kad būtų galima aiškiai suprasti, tad ji šiek tiek nerimavo, nes suvokė dalyko svarbą.

Atvykusi į koledžą, lydima trijų draugų ji keliavo pro poilsio erdvę. Buvo pertrauka, aplink aidėjo šūksniai ir juokas! Kai kurie mokiniai prisiartinio ir ganėtinai įžūliai spoksojo į Aną. Ji stabtelėjo ir užtikrintu balsu paklausė: „Nori mano nuotraukos?“ Pasijutę nepatogiai moksleiviai pasitraukė ir tęsė pradėtus žaidimus.

Susitikimas su paskutinės koledžo klasės moksleiviais praėjo labai gerai, Ana entuziastingai pasakojo apie savo gyvenimą, šeimą, „Tikėjimo ir Šviesos“ bendruomenę. Liudijimą lydėjo vaizdinė projekcija, leidusi pamatyti džiaugsmą, trykštantį iš su draugais išgyventų draugystės akimirų, brolių ir seserų juoką... Auditorija dėmesingai klausėsi, ne tik dėl to, kad mokytojas sėdėjo klasės gale. Viskas baigėsi dar ilgai netylančiais aploclimentais! Ana jautėsi palengvėjusi ir laiminga, kad viskas praėjo sklandžiai!

Išėinant reikėjo ir vėl kirsti poilsio erdvę ir Ana pajuto lengvą dygliuką širdyje, kai grupė jaunuolių ją pašaukė. Jiems prisiartinus, viena mergina ištarė:

– Dėkoju už liudijimą, mane jis labai palietė ir prisiekiu tau, kad mano žvilgsnis pasikeitė.

Šiek tiek padvejojusi, pridūrė:

– Prieš liudijimą mūsų paklausei: nori mano nuotraukos? Tiesą sakant, tikrai norėčiau tavo nuotraukos. Ar sutiktum su manimi pasidaryti asmenukę?

Ana šoktelėjo iš džiaugsmo ir su malonumu sutiko! Tai patraukė kitų dėmesį ir galiausiai susidarė ilga eilė, norinčių nusifotografuoti su Ana!

Viešpatie meldžiame, kad susitikimas su negalia turinčiais žmonėmis, padėtų kitiems atrasti atidų ir draugišką žvilgsnį, sunaikintų kitoniškumo baimę širdyse, kad išliktų tik gailėstingumas.

Jėzus parpuola antrą kartą

Kai negalia palaužia šeimą

Tai pamatęs, Jėzus užsirūstino ir tarė jiems: „Leiskite mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite, nes tokių yra Dievo karalystė. Iš tiesų sakau jums: kas nepriima Dievo karalystės kaip kūdikis, neįeis į ją“ (Mk 10, 14–15).

Bruno labai kentėjo, nes jo vyresnioji duktė Martyna turėjo sunkią negalią. Jis negalėjo pasakyti, ar ji kankinasi, ar ne – ji nekalbėjo ir gebėjo išsireikšti tik akimis bei judesiais. Tačiau jos akys buvo neapsakomos mėlynos spalvos ir buvo galima aiškiai suprasti, ką Martyna norėjo išreikšti – džiaugsmą, nerimą, ramybę, kartais pyktį, tačiau beveik niekada kančią... Jos judesiai buvo gyvybingi ir tikslūs, ji mėgo laikyti draugų ranką ir energingai ją suspausdavo. Tuo tarpu Bruno labai kentėjo. Dukters negalia priminė jo paties sunkumus, nesėkmes, žaizdas. Jis pats nesijautė labai vertingas. Tačiau „Tikėjimo ir Šviesos“ bendruomenėje jam pavyko atrasti gerų draugų ir nustumti nuo savęs gundymus pabėgti...

Deja, vieną dieną sunkumai, su kuriais Bruno susidūrė norėdamas perduoti Martyną į specializuotos globos namus, tapo neįveikiami! Nesibaigiantis dokumentų pildymas ir patvirtinančių įrodymų teikimas! Reikėjo dar kartą patvirtinti bei paaiškinti, kad jo duktė nebuvo stebuklingai išgydyta, kad ji vis dar neįgali... Jis viską suplėšė, popieriaus skiautes išmetė į šiukšlių dėžę ir išėjo iš namų trenkdamas durimis. Vėliau sugrįžo, tačiau buvo niūresnis ir piktesnis... iki tos dienos, kol namus paliko galutinai. Jis ir toliau lanko Martyną, kuriai jaučia ypatingą prieraišumą, ir jų susitikimai jam yra tarsi saulės spindulėlis pilkoje kasdienybėje... Tačiau jau niekas nebebus kaip anksčiau, Bruno visuomet su savimi nešiosis kančią.

Viešpatie, meldžiame, kad visi tėvai, bėgantys nuo per sunkių situacijų, kurių nebegali pakelti, ir nešantys su savimi kančią, nuo kurios norėjo pabėgti, rastų savo kelyje draugus, nors šiek tiek palengvinančius šią sunkią našta.

Jėzus guodžia Jeruzalės dukras

Dievas myli mane tokį, koks esu

Jį lydėjo didelis būrys liaudies ir daug moterų, kurios verkė jo ir aimanavo. Atsigręžęs į jas, Jėzus prabilo: „Jeruzalės dukros! Verkite ne manęs, bet verčiau savęs ir savo vaikų!“ (Lk 23, 27–28).

Pranciškus, berniukas turintis proto negalią, ką tik priėmė Pirmąją Komuniją. Po gražios ceremonijos parapijoje jo mama pakvietė keletą žmonių į šeimyninį susitikimą. Pranciškaus krikštaitėvis priėjo prie jos ir pusbalsiu ištarė:

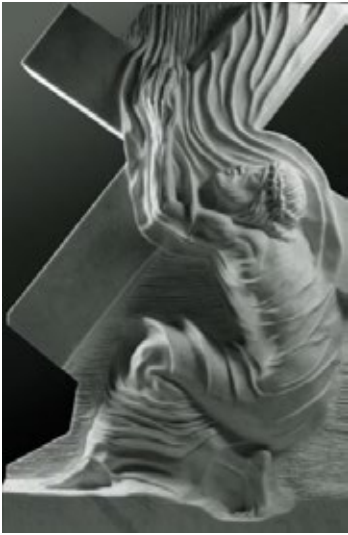
– Kokia graži ceremonija! Tačiau kaip gaila, kad tas vargšelis nieko nesuprato.

Iš motinos akių ėmė trykšti ašaros. Viską girdėjęs ir matęs Pranciškus prisiartinio prie jos ir švelniai tarė:

– Nesijaudink, mama, Dievas myli mane tokį, koks esu!

Šiais keliais žodžiais jis išreiškė Evangelijos esmę, kuria mums patiems taip sunku patikėti ir gyventi ir į kurią nepaliaujamai gilinasi teologai.

Viešpatie, meldžiamės už visus žmonių, turinčių proto negalią, artimuosius, kad jų širdys atsivertų ir taptų pajėgios priimti žodžius, kuriuos jiems įkvepi, kad jų akys pamatytų tuos, kuriems teiki besąlygišką meilę ir švelnumą.

Jėzus parpuola trečią kartą

Atsižadėjimas ir priėmimas

O jei tave gundo nusidėti tavoji akis, išlupk ją, nes verčiau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, negu su abiem akim būti įmestam į pragarą, kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta (Mk 9, 47–48).

Bernardas ir Teresė ilgai laukė vaikelio, pernelyg ilgai. Jų santykiai vos atsilaikė prieš pirmąjį išbandymą. Bernardas nepajėgė susitaikyti su negalėjimu tapti tėvu, ir manė, kad nevaisinga yra jo žmona Teresė. Jis numatė visus atvejus, tarp jų ir išsiskyrimą. Tačiau po drauge išgyventų rekolekcijų viename vienuolyne (jame jie atnaujino santuokos dieną išstartus įžadus), nusprendė likti drauge, kad ir kas benutiktų.

Sužinoję, kad pagaliau taps tėvais, patyrė didžiulį džiaugsmą, tačiau kai po kelių savaičių jiems buvo pranešta, kad vaikelis turės rimtą genetinę negalią, jų sielvartas buvo beribis. Iš pradžių jie labai verkė, nes laukė taip ilgai... Vėliau gydytojas pranešė, kad ši negalia – atsitiktinė, ir kad jie galės susilaukti kitų vaikų, nejausdami virš savo galvų kabančio Damoklo kardo, – tačiau jie turėtų mediciniškai nutraukti šį nėštumą... Bernardas ir Teresė ilgai ginčijosi, Bernardas buvo už, o Teresė – prieš. Abiejų šeimos buvo šalia ir stengėsi padėti apsispręsti, tačiau jų nuomonės išsiskyrė, vieni pritarė vienam, kiti – kitam... Galiausiai Bernardas išėjo iš namų ir įsikūrė toli nuo žmonos...

Gimus Marijai, Bernardas atvyko į naujagimių skyrių pamatyti dukros ir dar kartą ilgai verkė drauge su Terese. Bernardas grįžo namo, tačiau laikėsi atstumo. Su dukra jis bendraudavo labai švelniai, tačiau progų pabūti kartu pasitaikydavo vis rečiau. Galiausiai po ilgų apmąstymų, pasidalinimų ir ginčų, Bernardas ir Teresė priėmė sunkų ir skausmingą sprendimą, manydami, kad neabejotinai atsiras tėvai, kurie geriau už juos pasirūpins jų dukra, ir tokiu būdu jie išgelbės savo santuoką. Marija surado globėjus, dovanojančius meilę, kurios jai reikėjo, kad galėtų augti. Tuo tarpu Bernardo ir Teresės širdyse be paliovos kraujuoja atvira žaizda... net ir susilaukus dviejų sveikų vaikų.

Viešpatie, meldžiamės už šeimas, kurios nusprendė atsisakyti negalią turinčio vaiko ir privalo jį patikėti kitiems, už šeimas, kurios geranoriškai įsivaikina negalią turinčius vaikus, kad jos visuomet šalia savęs rastų gera linkinčių draugų, kurie apgaubtų besąlygiška meile.

Jėzui nuplėšia drabužius

Kai silpnumas sukelia agresiją

Kareiviai, nukryžiuotą Jėzų, pasiėmė jo drabužius ir padalijo juos į keturias dalis – kiekvienam kareiviui po dalį; pasiėmė ir tuniką. Ji buvo be siūlės, nuo viršaus iki apačios ištiesai megzta. Todėl jie tarėsi: „Nepelėšykime jos, bet verčiau meskime burtą, kam ji teks“ (Jn 19, 23–24).

Kartą gyveno Ana, jauna mergina, turinti Dauno sindromą, kuri diena iš dienos viename ūkyje prižiūrėdavo gyvulius. Kelias į ūkį ir iš jo vedė palei mišką. Kartą grįždama namo pamatė link jos žingsniuojantį jauną vilką. Ana labai išsigando ir sustingo vietoje. O vilkas jai tarė:

– Nenoriu nieko blogo tau padaryti, tačiau jei manęs nepaglostysi, galiu tave suvalgyti...

Ana ištiesė drebančią ranką ir ėmė ją glostyti, kai atvyko medžiotojas. Pamatęs, kas vyksta, pasileido bėgti link jų šaukdamas:

– Lauk iš čia, purvinas padare, arba tuoj išsitrauksiu šautuvą ir nušausiu!

Nieko nelaukdamas vilkas pabėgo į mišką.*

Grįžusi namo, Ana papasakojo tėvams, kas jai nutiko. Pastariesiems, beklausant pasakojimo, ėmė kilti baimė. Tėvas nuvedė dukterį į policiją parašyti skundo. Čia Ana dar kartą privalėjo papasakoti, kas jai nutiko pakeliui namo, o tai visiškai nepadėjo jai nusiraminti... Policininkai pažadėjo apsupti apylinkes, kad vilkas nebegalėtų išeiti, o tėtis nuolatos sekdamas paskui dukterį, pasirengęs pulti vilką, jei šis pasirodytų. Laimei, vilkas daugiau niekada nebesirodė ir Ana be baimės galėjo kasdien keliauti į darbą.

Melskimės už tuos, kurie, įkalinti savo silpnumo, puola už save silpnesnius, nesuvokdami, kad sukeldami kančią kitam, nesunaikins savo kančių. Viešpatie, meldžiame, kad jie suprastų, jog visuose mūsų broliuose ir seseryse, ypatingai silpniausiuose, galime atpažinti Kristaus veidą ir buvimą.

* Prancūzijoje pasaka apie Raudonkepuraitę suprantama kaip perkeltinis pasakojimas apie seksualinę prievartą. Todėl ir šios stoties istorijoje prievartautojas vaizduojamas kaip vilkas (*vert. past*).

Jėzus prikalamas prie Kryžiaus

Nepriėmimo žaizda

Tenai jį nukryžiavo; kartu su juo ir kitus du, vienoje ir antroje pusėje, o Jėzų viduryje (Jn 19, 18).

Gerardas ir Kamilė, dviejų sunkią negalią turinčių vaikų Loiko ir Tadėjaus, tėvai, turėjo didžiulį troškimą su abiem sūnumis nuvykti į Lurdą, nusivesti juos prie grotos ir visi keturi pasimelsti Marijai. Nuėję į parapijos sekretoriatą užsirašyti į vyskupijos piligriminę kelionę, jie gavo skaudų atsakymą: tėvai gali važiuoti, tačiau vaikams vietos nėra – jie vis tiek nieko nesupras, tik trukdys kitiems piligrimams.

Tai buvo tarsi vinis, įkalta į dešinę ranką...

Tačiau Gerardas ir Kamilė vis vien nusprendė įgyvendinti savo idėją ir į Lurdą su Loiku ir Tadėjumi išvyko automobiliu. Nebuvo lengva rasti nakvynę. Galiausiai vieno viešbučio administratorius sutiko juos priimti su sąlyga, kad jie liks kambaryje, kur jiems bus patiekiamas maistas. Taip nebus sutrikdyta viešbučio svečių ramybė.

Tai buvo tarsi antroji vinis, įkalta į kairę ranką...

Iš viešbučio jie galėjo pasiekti šventovę ir Masabielės grotą! Jie buvo labai laimingi, galėję įgyvendinti šią svajonę, tačiau dar būdami šventyklos viduje išgirdo nemalonių piligrimų pastabų: „Su tokiais vaikais geriau likti namie.“

Tai buvo tarsi trečioji vinis, persmeigusi pėdas...

Viešpatie, meldžiamės už negalią turinčių vaikų tėvus, kuriuos Bažnyčia priima nenoriai, nes jų vaikai trukdo kitiems, kad negalią turinčių žmonių pranašiška vertė ir sakramentinė reikšmė būtų labiau atpažintos.

Jėzus miršta ant Kryžiaus

Gėlė prieš kamuolį

Taip kalba Viešpats: „Pasigirdo aimanos šauksmas Ramoje, raudojimas ir graudus verksmas! Rachelė rauda savo vaiku; ji nesileidžia paguodžiama, nes jų nebėra“. Taip kalba Viešpats: „Nustok aimanavusi, nusišluostyk ašaras, nes už tavo vargą bus atlyginta, – Viešpaties žodis, – jie sugrįš iš priešų krašto! Viltinga tavo ateitis, – tai Viešpaties žodis, – tavo vaikai sugrįš į savo tėvynę! (Jer 31, 15–17).

– Jie gatvės gale, reikia bėgti! Neturime laiko ką nors pasiimti su savimi. Ką darysime su Juzefu? Jis negalės ilgai eiti, ir jeigu dėl jo sulėtinsime tempą, mus visus tris nužudys.

– Net kalbos negali būti, kad jį paliksime, niekad!

– Paslėpsiu jį spintoje ir naktį ateisiu ieškoti su neįgaliojo vėžimėliu, o jei tokio nerasiu, nusinešiu jį ant nugaros. Reikia paskubėti, šie žmonės nepalieka krikščionims daug laiko pasirinkti – išsižadėti tikėjimo ar mirti...

Juzefo tėvai išbėgo paslėpę vaiką namuose ir palikę jam butelį vandens. Berniukui reikėjo laukti, kol sutems ir ateis jo tėtis...

Grižęs namo tėtis rado Juzefą, gulintį kraujo klane perpjauta gerkle; jis įsikando sau į ranką iki kraujo, kad nepradėtų šaukti iš sielvarto.

Juzefas, išgirdęs įeinančius vyrus, išėjo iš slėptuvės... Kaip jam buvo įprasta, ėmė artintis prie grupės vadovo ir plačiai besišypsodamas paklausė jo:

– Kuo tu vardu? – Ir dar pridūrė: – Ar norėtum būti mano draugas?

Meldžiamės už visas šeimas pabėgėlių stovyklose, prisimindami šventąją šeimą Egipte, bėgančią nuo Erodo ir jo paskelbtų skerdynių. Jie prarado brangius žmones, tėvus, vaikus, draugus ir turi mažai vilties. Viešpatie, meldžiame, kad visi kankiniai, nužudyti dėl to, kad yra krikščionys, užtartų verkiančiuosius.

Jėzų nuima nuo Kryžiaus ir atiduoda motinai

Štai atsimainęs žmogus

Po šešių dienų Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą ir Joną ir užsivedė juos vienus nuošaliai ant aukšto kalno. Ten jis atsimainė jų aki-vaizdoje. Jo drabužiai ėmė taip baltai spindėti, kaip jų išbalinti negalėtų joks skalbėjas žemėje (Mk 9, 2–3).

Gimęs Matas buvo gražus berniukas, mažasis princas... Tačiau Piktasis nekenčia grožio, ypač to, kuris ateina iš Dievo: jis užpuolė šį vargšą trapų kūną, iškreipė jo veidą, sunaikino jo protą, tačiau buvo bejėgis prieš tokios tyros ir nekaltos širdies sąmoningumą. Jo širdis mokėjo vienintelį dalyką – mylėti. Ir Matas įgyvendino savo misiją iki galo.

Piligrimystėje Lurde Kryžiaus kelio metu, pievoje, priešais grotą, jis pakilo ir įsikibo į žmogų, vaizduojantį Jėzų ant Kryžiaus. Matas nejudėjo ilgą laiką. Jis, kuris mėgdavo lakstyti, dabar atsidūrė maldingoje ir tuo pat metu patikloje bei švelnumu persmelktoje laikysenoje.

Matas buvo labai išdykęs. Jis mėgo atrišti kaimynų batų raištelius ar, jei pasiekdavo, patempti už plaukų. Tai darydavo labai greitai bei nepaprastai tikslingu judesiu.

Kai į ką nors įsižiūrėdavo, jo žvilgsnis būdavo įspūdingas; o tada tiesiai be užuolankų užduodavo esminį klausimą: „Ar myli mane?“

Mirties patale jo mama savo akimis pamatė Mato atsimainymą! Jo kūnas keitėsi valanda iš valandos; jo oda baltėjo ir spindėjo tarsi būtų iš gryno porceliano. Jo veidas nebebuvo neaiškaus amžiaus paauglio veidas, o jauno, gražaus trisdešimt dviejų metų vyro veidas, tačiau šis grožis nebuvo iš šio pasaulio... Ir ji pajėgė ištarti: „Viešpatie, šiandien galiu grąžinti tau savo vaiką, kurį buvai man patikėjęs. Štai mano vienintelis sūnus. Jis yra Tavo, atsimainęs pagal Tavo paveikslą.“

Prie Mato karsto buvo padėta Atsimainymo ikona su jo palikta žinia: „Štai atsimainęs žmogus, štai atsimainiusi žmonija!“

Meldžiamės už visas šeimas, kurios patiria savo vaiko mirties išbandymą. Jos pašventė savo kūną ir sielą, kad jų sūnus ar dukra turėtų laimingą gyvenimą ir šis atsiskyrimas atneša joms savotišką tuštumą, nes jos praranda tai, kas jų gyvenimui suteikė prasmę. Viešpatie, meldžiame, kad jos galėtų paaukoti savo vaiką, kaip tą padarė Marija kryžiaus papėdėje, laikydama glėbyje mirusio sūnaus kūną.

Jėzus paguldomas į kapą

Kai motina tampa našle

Morta tarė Jėzui: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų numiręs“. O Marija, atėjusi ten, kur buvo Jėzus, ir jį pamąčiusi, puolė jam po kojų, sakydama: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs“ (Jn 11, 21. 32).

Įlipęs į savo laivelį, Francas keliaudavo į pasaulio kraštą, todėl kelionės dažnai ilgai užtrukdavo. Kas kart jam prireikdavo daug laiko gerai paaiškinti žmonai Guenolai ir trimis negalią turintiems vaikams – Guijomui, Armandui ir Katari – kelionės žemėlapi, savo maršrutą, sustojimus, datas, o svarbiausia – grįžimo laiką. Jam grįžus namo, būdavo šventė, jis visuomet iš sustojimo vietų parveždavo suvenyrų, kurių vaikai su nekantrumu laukdavo!

Jam išėjus į pensiją, visi namiškiai džiaugėsi ir vėl atradę vyrą ir tėtį, kuris jau nebeišvyks...

Ir staiga vieną dieną jam reikėjo lipti į „negrįžtančią“ valtį ir jis nieko neišpėjo... Buvo sekmadienio vakaras.

Maža paguoda, tačiau prieš aštuonias dienas jis priėmė Sutaikinimo sakramentą, o ryte – Pirmąją Komuniją.

Praėjus keletui dienų po laidotuvių Mišių, visi susirinko kapinėse atsisveikinti su Francu. Kai karstas buvo nuleistas ir ant kapo pastatytas paminklas, Guenela su trimis vaikais dar ilgai liko vieningai laikydamiesi už rankų. Galbūt jie sakė sau tai, ką Jėzui kalbėjo Marija su Morta: „Viešpatie, jei būtum buvęs čia, mano vyras, mano tėtis nebūtų miręs.“

Meldžiamės už visus negalią turinčius vaikus, kuriems tenka matyti, kaip mirštai jų tėvai ar motinos; meldžiamės už našlius ir našles, kurie lieka vieni su negalią turinčiais vaikais, kad Jėzus būtų jiems toks pat gailestingas, koks buvo Betanijoje. Viešpatie, meldžiame, kad jie atrastų gerų ir tikrų draugų, kurie lydėtų juos kelyje, padėtų keliauti į priekį ir visuomet būtų šalia sunkiomis akimirkomis.

Su Marija prisikėlimo viltyje

*Kai negalia turintis žmogus
tampa sakramentu*

Tad eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos (Mt 28,19–20).

Didįjį šeštadienį pievoje priešais Masabielės grotą visi „Tikėjimo ir Šviesos“ piligrimai išgyveno Su-taikinimo sakramento laiką. Kiekvienas buvo kviečiamas susitikti su kunigu arba pastoriumi ir po šio pokalbio gaudavo spalvingą gėlę, kuria papuošdavo didįjį kryžių. Šarlotės (kuri turėjo vos tris metus ir tik viena chromosoma per daug...) tėtis su sūnumi Petru ieškojo kunigo, kuriam galėtų atlikti išpažintį. Pirmiausiai ją atliko Petras, gavo gėlę ir užleido vietą tėčiui. Pastarasis po ilgos tylos pravirko ir vieninteliai žodžiai, kuriuos pajėgė ištart, buvo: „Aš bijau!“ Kunigas buvo labai malonus, suteikė jam išrišimą ir įdavė j rankas gėlę. Šis tėtis išėjo labai nusiminęs ir nepaliaujamai verkė. Petras jau buvo nuėjęs prie kryžiaus, kad paliktų ten savo gėlę, kai vienas iš negalių turinčių žmonių jam pasakė: „Tavo tėtis verkia.“ Jis grįžo atgal, priėjo prie tėčio ir padavė jam ranką; ramybė iškart grįžo į jo širdį ir abu, susikibę rankomis, nuėjo padėti savo gėlių prie kryžiaus.

Praėjus keleriems metams, šis tėtis, norėdamas prisiminti piligrimystę, grįžo į tą pačią vietą, kur įvyko toks gražus Petro ir negalių turinčio žmogaus susitikimas. Šio žmogaus nei Petras, nei jo tėtis nepažinojo. Dabar jų susitikimo vietoje stūksojo balta palapinė. Apėję aplink, jie galiausiai rado įėjimą, ir... staigmena – palapinės centre buvo išstatytas Švenčiausiasis Sakramentas!

Melskimės už visas šeimas, kurios labai nusimena dėl savo vaikų negalios, kad jose apsigyventų ir jas pakeltų prisikėlusio Jėzaus stiprybė. Viešpatie, meldžiame tave, kad jos suvoktų, jog Dievas niekada neprašo daugiau, negu jos galėtų pakelti ir kad Jis bus su mumis per visas mūsų gyvenimo dienas.